

[Kim Behnke]

over 950.000 mennesker beskæftiget i den offentlige sektor, vel at mærke hvis man regner den offentlige sektor som alt det, der helt eller overvejende er ejet af det offentlige, enten kommuner, amter eller staten.

Man behøver ikke at gå så lang tid tilbage, vi skal ikke tilbage til stenalderen, for at finde ud af, hvordan det kunne lade sig gøre at leve i Danmark med en mindre offentlig sektor, med færre offentligt ansatte. Går man bare 25 år tilbage, vil man konstatere, at på daværende tidspunkt havde den offentlige sektor under halvt så mange ansatte som i dag.

Jeg tror ikke på, at der er nogen af de tilstedeværende, der vil argumentere sagligt for, at Danmark var et mindre godt land eller var mindre demokratisk at leve i for 25 år siden, end tilfældet er i dag. Men ikke desto mindre var man for 25 år siden i stand til at varetage den offentlige sektors opgaver med halvt så mange individer som i dag.

Det er jo ikke, fordi vi er blevet dobbelt så mange danskere på den tid. Der er vel på de 25 år med indvandring og udvandring tale om en befolkningstilvækst på omkring 100.000 personer. Ikke desto mindre er der altså over dobbelt så mange, der får deres løn fra offentlige kasser, fra skatteindkrævede midler.

Vi mener også, at hele arbejdet med at afbureaukratisere – deregulere kan man også kalde det – tilsyneladende er gået i stå. Den borgerlige regering, der kom til i 1982, gjorde dengang meget ud af at fortælle, at hver dag skulle blive en god dag, hver dag skulle blive en dag, hvor man afviklede en lov eller afviklede et cirkulære.

Man behøver ikke at slå efter ret mange steder for at konstatere, at siden 1982 er mængden af cirkulærer og bekendtgørelser og love steget meget voldsomt. Vi er i dag oppe på ca. 7.000 love. Men en lov er jo mange ting. F.eks. har færdselsloven mange paragraffer, for slet ikke at tale om retsplejeloven. Slår man efter, vil man konstatere, at vi danskere i øjeblikket med bekendtgørelser og cirkulærer osv. er underlagt ca. 92.000 regler, vi skal overholde. Det er for mange.

Jeg fristes til at stille spørgsmålet, om Danmark ville være et mindre demokratisk land at leve i, hvis vi f.eks. kun havde 2.000 love frem for 7.000 love – næppe.

Selvfølgelig kan det lade sig gøre, og derfor efterlyser vi, at regeringen fortsætter med de idealer, man havde i 1982, om at få dereguleret og få afbureaukratiseret det danske samfund.

Summen af de forbehold og de ulemper, jeg her har peget på, gør altså, at når vi i Fremskridtspartiet skal vurdere, om vi skal stemme ja eller nej til finansloven, så har på guldvægten skålen med nejer i øjeblikket overvægt. Man har ikke fra regeringens side haft et egentligt ønske om at lægge nogle guldklumper i jaskålen, så Fremskridtspartiet kunne bringes til at stemme for finansloven. Det er så også helt i orden.

Derfor vil konklusionen fra vores side være, når vi senere på dagen skal votere, at Fremskridtspartiet vil trykke på den røde knap – der vil blive stemt nej til forslaget til finanslov for 1991.

Arne Melchior (CD):

Der er udsigt til en ny Danmarksrekord, eller vi kan sige Folketingsrekord, i kortfattet behandling af finanslovsforslaget ved dets endelige tredje behandling. Salen er tommere, end den plejer at være i slige tilfælde, presseløgen og tilhørerlogerne ligeså. Stats- og udenrigsministrene, der tillige er formænd for de to regeringspartier, er ikke til stede i salen, de store partiformænd er ikke i ilden, de hidtil holdte taler har været korte og stemmeføringen lav.

Det er ikke fra min side tænkt som en bebrejdelse over for stats- og udenrigsministrene. Deres fravær skyldes formentlig, at der – desværre, desværre – både i den hjemlige politik og i den internationale politik, som de to herrer jo står for mere end nogen andre, er mørke skygger og tunge problemer. Så jeg respekterer, at de dér, hvor de opholder sig, nok gør mere nytte end ved at være til stede her.

Som deltager i dagens lille stafetløb tør jeg ikke love, at jeg vil bidrage til den rekord, der sættes.

Min tekst for dagens tale har jeg fundet hos Christian Richardt i hans sang om det lille Danmark, »Venner, ser på Danmarks kort«, idet jeg hæfter mig ved linjerne:

»Målt med verden er det lille . . . målt med hjertet er det stort.«

Det er sætninger, jeg som barn og ung sang oftere, end jeg gør nu. Det er gået noget af mode, i hvert fald i det storkøbenhavnske område,